

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4XCdo/99/2016
Identifikačné číslo spisu: 1212225111
Dátum vydania rozhodnutia: 24.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1212225111.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne POHOTOVOST', s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 495,- eur, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19 C 201/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 395/2014, 6 Co 396/2014, 6 Co 397/2014 a 6 Co 398/2014, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 396/2014 o d m i e t a .

II. Dovolanie žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 397/2014 o d m i e t a .

III. Dovolanie žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 398/2014 o d m i e t a .

IV. Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 4. marca 2014 č. k. 19 C 201/2012-131 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 125,- eur z titulu náhrady majetkovej škody a sumy 495,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zároveň zamietol návrh na prerušenie konania. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zo spisu exekučného súdu sp. zn. 0 Er 670/2010 zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku bola exekučnému súdu doručená 4. augusta 2010. O tejto žiadosti rozhodoval exekučný súd uznesením z 6. decembra 2010 č. k. 0 Er 670/2010-8 tak, že ju v časti úrokov z omeškania zamietol pre rozpor úrokov z omeškania priznaných rozhodcovským rozsudkom s dobrými mravmi a platným právom. Následne vydal exekučný súd 7. decembra 2010 poverenie č. 5102

089011*, ktorým poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním exekúcie na vymozenie uloženej povinnosti povinného zaplatiť istinu 760,20 eur s príslušenstvom. Po právnej stránke súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3 a § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ako aj § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, pretože žalobkyňa nepreukázala splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Napriek skutočnosti, že exekučný súd nerozhodol o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od podania žiadosti, súd prvej inštancie konštatoval, že nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu. Poukázal na znenie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného ku dňu podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, podľa ktorého 15-dňová lehota neplatila, ak išlo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Z dôvodovej správy k zákonu č. 102/2011 Z.z., ktorým sa okrem iného mení Exekučný poriadok, pritom vyplýva, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Keďže súd prvej inštancie v konaní nemal preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov vzniku povinnosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol. Zároveň súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku ako nedôvodný vyhodnotil aj návrh žalobkyne na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Z úradnej činnosti mal totiž za preukázané, že uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. júna 2013 č. k. IV. ÚS 388/2013-11 bola predmetná sťažnosť žalobcu pre porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 NcC 47/2012 z 15. októbra 2012 odmietnutá pre nedostatok právomoci. Predmetné konanie na ústavnom súde bolo teda právoplatne skončené. Súd prvej inštancie navyše uviedol, že podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu súdu o vylúčení sudcov okresného súdu nie je takým dôvodom, ktorý by zakladal či už obligatórnu povinnosť alebo fakultatívnu možnosť súdu prerušiť konanie. Dodal, že o námietke zaujatosti vznesenej žalobkyňou bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným Krajským súdom v Bratislave z 15. októbra 2012 č. k. 2 NcC 47/2012-25. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnej žalovanej nepriznal, keďže jej žiadne trovy nevznikli.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 20. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 395/2014, 6 Co 396/2014, 6 Co 397/2014 a 6 Co 398/2014 (v spore vedenom odvolacím súdom pod sp. zn. 6 Co 396/2014) rozhodol tak, že napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 4. marca 2014 č. k. 19 C 201/2012-131 druhým výrokom ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) a tretím výrokom žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Námietky žalobkyne, týkajúce sa konania a rozhodovania vylúčeného sudcu, odňatia práva konať pred súdom, povinnosti v spore rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, považoval za nedôvodné. Zároveň odvolací súd skonštatoval, že v danom spore neboli dané dôvody na prerušenie konania, nakoľko v čase podania návrhu na prerušenie konania žiadne konanie o ústavnej sťažnosti žalobkyne neprebiehalo.

3. Proti druhému výroku a s ním súvisiacemu tretiemu výroku odvolacieho súdu z 20. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 395/2014, 6 Co 396/2014, 6 Co 397/2014 a 6 Co 398/2014, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 4. marca 2014 č. k. 19 C 201/2012-131 podala včas dovolanie žalobkyňa. Navrhla rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila dovolacím dôvodom uvedeným v § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., ktorý konkretizovala vadami konania podľa § 237 písm. f/ a g/ O.s.p. (t. j. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, a že rozhodoval vylúčený sudca). Vádu konania spočívajúcu v tom, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca odôvodňovala tým, že existujú objektívne dôvody, pre ktoré sú všetci sudcovia okresného súdu vylúčení. Vec mala byť preto postúpená inému okresnému súdu.

Odňatie možnosti konať pred súdom videla v tom, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prekvapivé, pretože popiera konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je založené na tvrdeniach, ktoré sú sofistickým odôvodnením nespravodlivosti a je v rozpore so zákonom a ústavnou úpravou. Za odňatie možnosti konať pred súdom považovala aj to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, nakoľko nie je dostatočne odôvodnené. V konaní bola podľa jej názoru porušená aj základná zásada civilného procesu - kontradiktórnosť konania, keď súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na skutočnostiach a právnych argumentoch, ku ktorým sa nemohla vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne konanie vo svoj prospech.

4. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

5. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobkyne bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), za ktorú koná jej zamestnanec s právnickým vzdelaním (§ 429 ods. 2 písm. b/ C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.), dospel k záveru, že dovolania žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smerujú proti rozhodnutiam, proti ktorým nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

7. Dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým bolo dovolanie prípustné, boli uvedené § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Dovolanie žalobkyne nesmeruje proti rozsudku, ktorý by bol uvedený v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám, ktoré boli uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p.

9. Dovolací súd však nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

10. K námietke žalobkyne, podľa ktorej vo veci rozhodoval vylúčený sudca odvolací súd uvádza, že žalobkyňa zjavne opomína skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave uznesením z 15. októbra 2012 sp. zn. 2 NcC 47/2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava II vrátane zákonnej sudkyne JUDr. Kataríny Fakanovej, nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci, s výnimkou sudkyne JUDr. Paulíny Pacherovej, ktorá je vylúčená. Vo veci samej tak rozhodovala zákonná sudkyňa Okresného súdu Bratislava II. Dovolanie žalobkyne sa preto v tejto časti na danú situáciu nevzťahuje. Námietka žalobkyne o existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p. nie je preto dôvodná.

11. Žalobkyňa ďalej namietala, že v danom prípade jej bola odňatá možnosť pred súdom konať z dôvodu „prekvapivosti“ rozhodnutia odvolacieho súdu, lebo popiera doterajšiu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je založená na „tvrdeniach, ktoré sú sofistickým odôvodnením nespravodlivosti“, je v rozpore so „zákonom a ústavou“. Žalobkyňa však neuvádza žiadnu konkrétnu procesnú situáciu v konaní pred odvolacím súdom alebo súdom prvej inštancie, ktorá by mohla založiť namietanú vadu konania. Abstraktné konštatovanie „v rozpore so zákonom a ústavou“ - „sofistické odôvodnenie nespravodlivosti“ - „popieranie konštantnej judikatúry“, samé osebe nepredstavujú účinnú obranu, pretože tu chýbajú konkrétne argumenty zakladajúce presvedčivosť uvádzaných tvrdení. S účinnosťou od 15. októbra 2008 O.s.p. (zákon č. 384/2008 Z.z.) v § 213 ods. 2 O.s.p. posilnil právo na spravodlivý proces tým, že strana sporu mala možnosť až po samotné rozhodnutie argumentovať a

predvídať možné rozhodnutie súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že strana sporu by nemala byť zaskočená možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby jej bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. V danom prípade oba sudy nižšej inštalcie dospeli k rovnakým právnym záverom o nepreukázaní predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu nesprávnym úradným postupom. Keďže odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných (nových) právnych dôvodoch než súd prvej inštalcie nevznikla mu povinnosť vyplývajúca z § 213 ods. 2 O.s.p. Dovolacia námietka žalobkyne, že išlo o tzv. prekvapivé rozhodnutie odvolacieho súdu, nie je preto dôvodná.

12. Neobstojí ani námietka žalobkyne, že jej nebolo umožnené viesť kontradiktórne konanie (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), lebo sa nemohla vopred vyjadriť ku skutočnostiam a právnym argumentom, na ktorých sudy nižšieho stupňa založili svoje rozhodnutie. Žalobkyňa mala predsa možnosť predniesť svoje argumentácie a vyjadriť sa ku všetkým vo veci rozhodujúcim otázkam, a to v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštalcie, čo aj urobila, a teda svoj vplyv na konanie uplatnila. Odvolací súd sa s jej odvolacími námietkami zaoberal a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s nimi preukázateľne vypořiadal. Dovolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa v danej situácii dosiahla cestou riadneho opravného prostriedku sledovaný účel (vplyv na konanie). Jej tvrdenie o odňatí možnosti pred súdom konať z tohto dôvodu nemá preto žiadne opodstatnenie (por. R 39/1993).

13. Pokiaľ ide o žalobkyňou tvrdenú vadu konania spočívajúcu v nedostatku riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších inštalcií zodpovedajú zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí (§ 157 ods. 2 O.s.p., § 211 ods. 2 O.s.p.), a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné. Súd prvej inštalcie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol čoho sa žalobkyňa domáhala, aký bol doterajší priebeh konania, aké stanovisko k prejednávanej veci zaujala žalovaná, uviedol zistený skutkový stav, opísal, ktoré dôkazy vykonal, čo bolo nimi preukázané, citoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., ktorými sa riadil a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Ním prijaté právne závery dostatočne vysvetlil. Rozhodnutie súdu prvej inštalcie tak nemožno považovať za nepreskúmateľné. Odvolací súd reagoval na námietky žalobkyne uvedené v odvolaní a náležite vysvetlil, prečo sa s nimi nestotožnil. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu dalo odpoveď na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom konania.

14. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za nevyhnutné uviesť, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmanej veci. V súlade s vyššie uvedeným je však zrejmé, že o taký prípad v danej veci nejde, lebo rozhodnutia súdov nižších stupňov obsahujú zásadné vysvetlenia dôvodov podstatných pre ich rozhodnutia. Žalobkyňa neopodstatnene preto namietala, že odvolací súd jej odňal možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

15. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobkyne proti rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne proti rozsudku krajského súdu, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ O.s.p.).

16. Štvrtým výrokom rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 395/2014, 6 Co 396/2014, 6 Co 397/2014 a 6 Co 398/2014 (v spore vedenom odvolacím súdom pod sp. zn. 6 Co

397/2014) odvolací súd potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 25. marca 2014 č. k. 19 C 201/2012-142, ktorým súd prvej inštancie nevyhovel opätovnej žiadosti žalobkyne o vrátenie súdneho poplatku za vznesenú námietku zaujatosti, ktorý jej bol uložený vo výške 66,- eur podľa položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov, prílohy zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“). Tento výrok, i keď je obsiahnutý vo výrokovej časti rozsudku, má povahu uznesenia (por. § 223 O.s.p.).

17. Proti štvrtému výroku rozsudku odvolacieho súdu z 20. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 395/2014, 6 Co 396/2014, 6 Co 397/2014 a 6 Co 398/2014, ktorým potvrdil napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 25. marca 2014 č. k. 19 C 201/2012-142 podala dovolanie žalobkyňa, ktorá žiadala, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu i rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu zrušil a uplatnila si náhradu trov konania. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 237 písm. e/, f/, g/ O.s.p., t. j., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, a v konaní rozhodoval vylúčený sudca. Dôvodnosť dovolania okrem uvedeného vyvodzovala z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

18. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobkyne bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O.s.p.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) pred tým, než by pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti dovolania a než by sa napadnutým rozhodnutím zaoberal z hľadiska jeho vecnej správnosti, skúmal najskôr, či dovolanie bolo podané v zákonom určenej lehote, pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne bolo podané oneskorene.

20. Účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni. Ak odvolací súd vydal opravné uznesenie, plynie táto lehota od doručenia opravného uznesenia (§ 240 ods. 1 O.s.p.). Zmeškanie lehoty uvedenej v odseku 1 nemožno odpustiť (§ 240 ods. 2 veta prvá O.s.p.).

21. Lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň (§ 57 ods. 2 O.s.p.).

22. V preskúmvanej veci je z obsahu súdneho spisu zrejmé, že dovolaním napadnuté rozhodnutie, t. j. rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 397/2014 (ktorým súd rozhodol aj vo veci samej), nadobudol právoplatnosť 10. novembra 2014 (v tento deň bolo rozhodnutie doručené právnomu zástupcovi žalobkyne ako aj žalovanej). Vzhľadom k tomu, že v danom prípade nebolo vydané opravné uznesenie a nepripadá do úvahy použitie ustanovenia § 240 ods. 1 (veta druhá) O.s.p., pripadol koniec jednomesačnej lehoty na podanie dovolania počítanej od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia na 10. december 2014. Tento deň bol pracovný (streda), k posunutiu lehoty podľa § 57 ods. 2 veta druhá O.s.p. nedošlo a lehota na podanie dovolania uplynula polnocou uvedeného dňa. Dovolanie žalobkyne však bolo podané na poštovú prepravu až 16. decembra 2014 (ako to vyplýva z priloženej obálky, v ktorej bolo dovolanie na poštovú prepravu odovzdané), teda zjavne po uplynutí zákonom stanovenej jednomesačnej lehoty.

23. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. a/ C.s.p. odmietol ako oneskorene podané. Pritom, riadiac sa právnou úpravou odvolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

24. Piatym výrokom rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 395/2014, 6 Co 396/2014, 6 Co 397/2014 a 6 Co 398/2014 (v spore vedenom odvolacím súdom pod sp. zn. 6 Co 398/2014) odvolací súd v časti súdneho poplatku vo výške 20,- eur potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 9. mája 2014 č. k. 19 C 201/2012-190, ktorým súd prvej inštancie uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 21,50 eur (20,- eur + 1,50 eur) podľa položky 7a a 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“). Tento výrok, i keď je obsiahnutý vo výrokovej časti rozsudku, má povahu uznesenia (por. § 223 O.s.p.).

25. Proti piatemu výroku rozsudku odvolacieho súdu z 20. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 395/2014, 6 Co 396/2014, 6 Co 397/2014 a 6 Co 398/2014, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 9. mája 2014 č. k. 19 C 201/2012-190, podala dovolanie žalobkyňa a žiadala rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov zrušiť a pre prípad úspešnosti priznať jej náhradu trov dovolacieho konania. Dovolanie odôvodnila tým, že jej postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.), ktorá vada mala spočívať v prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu a v porušení práva dovolateľky na súdnu ochranu zaručenú v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože jej súd uložil poplatkovú povinnosť tam, kde ju nemala.

26. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobkyne bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O.s.p.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), za ktorú koná jej zamestnanec s právnickým vzdelaním (§ 429 ods. 2 písm. b/ C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

28. V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tou istou dovolateľkou - vid' konania vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 3 Cdo 180/2014, 3 Cdo 275/2014, 3 Cdo 333/2014, 3 Cdo 374/2014, 3 Cdo 428/2014, 4 Cdo 266/2014, 4 Cdo 363/2014, 4 Cdo 391/2014, 4 Cdo 402/2014, 5 Cdo 301/2014, 5 Cdo 390/2014, 5 Cdo 365/2014, 7 Cdo 398/2014, 7 Cdo 466/2014, 8 Cdo 265/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 452 ods. 1 C.s.p. už ďalšie dôvody neuvádza.

29. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne podľa § 237 ods. 1 a § 239 O.s.p. prípustné nie je, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

30. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

31. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.